

hvad der skulde være til Hinder for, at en saadan Beholdning optoges, og har derfor udtalt sig, som det vil sees af Betænkningen, at det antager det nødvendigt, at Regnskabet bør affattes saaledes, at det slutter sig til Regnskabsaaret.

Den anden Bemærkning vedkommer den 17de Antegningspost, der slutter sig til Pag. 33 i Beretningen. Statsrevisionen havde nemlig udhævet, at Regnskabet for Afgift af Arv og overdragne Eiendomme samt for Departements- og Retsprotokoller ikke er affattet for Finantsaaret, men kun for Calenderaaret, og havde derfor udhævet, at det var ufuldstændigt. Ministeriet har, som det vil sees af Beretningen, søgt at forsvare den brugte Fremgangsmaade, idet det har paaberaabt sig forskellige Anordninger i saa Henseende, nemlig Anordningerne af 12te Februar 1790 § 12 og 20de October 1819 § 4, der indeholde Forskrifter om, hvorledes de Protokoller, der føres af vedkommende Retsbetjente og Skifteforvaltere, skulle gjenneføres af Amtmændene og derom gives Attest, for at de kunne benyttes ved Revisionen af disse Regnskaber; og der er dernæst af Ministeriet paaberaabt Forordningen af 8de Juli 1840, som paalægger Regnskabsbetjentene, at de skulle indsende deres Regnskaber inden Udgangen af Marts Maaned. Fremdeles gjør Ministeriet opmærksom paa, at det Dyreste, man kunde komme til, var, at Indtægterne indtil den 15de Februar kunde tages med, men at det med Hensyn til disse Foranstaltninger, der ere foreskrevne i de nævnte Anordninger, ikke vilde være muligt at faae alle Indtægterne til ultimo Marts. Jeg vil ikke opholde mig videre ved disse Anordninger og ikke gaae ind paa en vidtløftig Undersøgelse af dem; kun maa jeg bemærke med Hensyn til de 2 førstnævnte om Amtmændenes Efterhyn, at der i begge disse Anordninger kun er nævnt, at Efterhynet skal stee eengang om Aaret; der staaer ikke nævnt, til hvilken Tid det skal stee, og det er altsaa klart, at man aldeles ikke vil komme i Strid med Anordningerne ved at henlægge Efterhynet til en anden Tid, end man hidtil har gjort. I Anordningen af 8de Juli 1840 § 4 er ogsaa omtalt Efterhyn, og Udtrykkene

ere der: „Saavidt muligt bør Efterhynet stee i Januar eller Februar Maaned“. Jeg skal ikke urgere Udtrykket: „saavidt muligt“; det er altsaa ikke nogen absolut Bestemmelse; men Meningen er naturligvis, at det skal stee saa nær ved disse Terminer, som muligt. Med Hensyn til den samme Forordnings § 1 om Regnskabsbetjentene er det bestemt, at de skulle indsende deres Regnskaber inden 31te Marts; men det maa erindres, at alle disse Foranstaltninger ere paabudte i Henhold til det daværende Regnskabsaar, i Henhold til at da affluttedes Regnskaberne pr. ultimo December. Jeg anseer disse Forskrifter kun at være administrative Regler i Lovsform, og jeg troer ikke, at det vil være nødvendigt, at der udkommer nogen ny Lov for at bewirke Forandringer i dem; jeg antager, som sagt, disse Forskrifter, ligesom en stor Mængde Bestemmelser i den ældre Lovgivning, for kun at være administrative Regler, der have Lovsform, og naar dette er Tilfældet, antager jeg, at Ministeriet, uden at søge Lovgivningens Hjælp, kan foretage Forandringer i disse reent administrative Sager. Men det, som jeg især lægger Vægt paa, er, at der er foreskrevet i Anordningen 8de Juli 1840 § 1, at „inden 3 Uger efter hvert Quartals Udløb skulle Regnskabsbetjentene indsende Extracter med Angivelse af det Beløb, der tilkommer Kongens Kasse“; hvert Quartal indkomme altsaa Angivelserne af det Beløb, som kan tages til Indtægt. Naar dette er Tilfældet, og man dernæst seer hen til den Tid, der er foreskrevet for Regnskabsbetjentene, og Efterhynet, vil det sees, at, naar man overfører det paa det nærværende Regnskabsaar, ville Extracterne være indleverede inden den 21de April, Controllen være endt inden den 15de Mai, og Regnskabet affuttet inden den 30te Juni. Der vil da Intet være iveien for, at Beløbet kan, rigtig documenteret, være optaget i Statsregnskabet, og at dette vil kunne afflutes til den samme Tid, som hidtil er stect, men ogsaa de af mig omtalte Forandringer med Hensyn til Regnskabsaffælgelsen foregaae. Hvorvidt der isvrigt kan være Anledning til at forlorte disse Tidsfrister, skal jeg ikke indlade mig paa. Udvalget har derfor ikke kunnet skjønne rettere, end at der Intet er til Hinder